

Лупак Р.Л., Гумен А.Ю. Экономические основы обеспечения вхождения Украины к Европейскому образовательному пространству

Определены экономические инструменты европейской интеграции Украины в образовательное пространство реализации Болонской декларации и результаты внедрения стратегии реформирования университетского образования Украины.

Ключевые слова: высшее образование Украины, Болонский процесс, Европейское образовательное пространство, европейская интеграция, университетское образование.

Lupak R.L., Gumen A.Yu. Economic bases of including Ukraine into European educational space

Certainly economic instruments of European integration of Ukraine to educational space of realization of Bolonian declaration and results of introduction of strategy of reformation of university formation of Ukraine

Keywords: higher education of Ukraine, Bolonian process, European educational space, European integration, university education

УДК 215:231.75:128

Проф. В.П. Шлапак, д-р с.-г. наук – Національний дендрологічний парк "Софіївка" – НДІ НАН України

РУХ АНТИРЕЧОВИНИ ЯК ОСНОВА МЕГАЕВОЛЮЦІЇ (ІСТОРІЇ) РОЗВИТКУ ОРГАНІЧНОГО СВІТУ В СОНЯЧНІЙ СИСТЕМІ

На основі багатьох літературних джерел встановлено, що еволюційні вчення (історії) розвитку органічного світу Землі не базуються на наукових здобутках Стародавнього світу, які висвітлені в Біблії. Здійснені дослідження дають змогу, з погляду Біблії, істотно розкрити сутність загальної еволюції органічного світу, розглядати її як процес видалення антиречовини з віджилого біологічного організму і її рух до біологічного організму, який синтезується на цій матерії (нововидоутворення) на галактичному рівні. Цей процес йде зсередини віджитого виду, веде до його диференціювання (тобто, розмежування біологічного різноманіття видів тваринного світу) і завершується видоутворенням. Це гігаеволюція, еволюція на галактичному рівні, де Сонячна система слугує механізмом збирання розсипаної матерії антиречовини галактичного світу на видовому рівні і видозміни цієї матерії за своїми планетами через життя (матеріалізацію антиречовини). Після збирання генетичного волокна галактичного мікросвіту і формування незалежної антиклітини, здатної до самостійного життя в Сонячній системі, Сонце синтезує цю клітину і відправляє її у галактичний світ для нововидоутворення.

Вступ. Філософські ідеї притаманні кожній епосі. Проте окремі ідеї, думки, проблеми зберігаються століттями і навіть тисячоліттями і не знають просторових і часових меж. Такою проблемою є еволюція (історія) розвитку органічного світу Землі, зокрема й людини. Безліч наукової інформації, філософських течій, суперечностей, які розділяли і розділяють суспільство, пов'язано з еволюційними думками, викладеними у працях найвідоміших пророків, філософів та природознавців Мойсея [1], Аристотеля, Піфагора, Птолемея, Ламарка, Дарвіна, Уолесса та вчених-еволюціоністів В.І. Вернадського, П.М. Жуковського [2], І.І. Шмальгаузена [2], К.А. Тімірязєва [2], А.Н. Северцова [2], С.С. Четверікова [2], В.П. Алексєєва [2], Н.Є. Корнієнко [3] та інших. Але у їхніх працях потрібно звернути увагу на проблематичність наукових доказів, якими оперує еволюційне вчення, яка пов'язана го-

ловним чином із незнанням, як зазначає Ю.І. Ізотов [4], природи та властивостей темної матерії і темної енергії, що на нашу думку, не що інше як рух антиклітини (далі антиречовини) на галактичному рівні, де Сонячна система перебуває на шляху руху цієї матерії між зникаючим та новим синтезуючим біологічними життями і відіграє роль механізму видозміни цієї матерії. Тому висвітлення антиречовини (темної матерії і темної енергії) та їхніх рухів і переходів енергетичними рівнями Сонячної системи усуне головну причину невизначеності та антагоністичності в еволюційному вченні.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. Питання еволюції (історії) розвитку органічного світу Землі вчені звели до мікро- і макроеволюції. Мікроеволюція – це еволюційні процеси, що йдуть всередині виду, ведуть до його диференціювання (тобто розмежування на групи) і можуть завершитися видоутворенням. Макроеволюція – це еволюційні процеси, що ведуть до утворення груп надвидового рангу (родів, родин, рядів, класів, типів). Але вищі таксони, починаючи з роду, – це фікція, а в науці вони відображають лише історичні зв'язки з давно минулим мільйонами років. Еволюційне вчення працює на рівні пояснення мікроеволюційних процесів (видоутворення), але ніяк не макроеволюції (походження родин та таксонів вищого порядку). У цьому і є проблематичність еволюційного вчення у світлі наукових фактів та логіки [5-8]. Але, на наш погляд, проблематичність питання полягає не лише в цьому [9]. Щоб розкрити сутність еволюційного процесу (історії) розвитку органічного світу Землі, потрібно побудувати просторовий ряд за такою схемою: мікросвіт – наш тваринний світ – макросвіт (планети) – мегасвіт (Сонячна система) – гігасвіт (Галактика), де діє унікальний закон гармонії Всесвіту [10], де мікросвіт перебуває в середині нашого простору і є складовою частиною нашого світу, наш світ (тваринний) перебуває в середині макросвіту і є його складовою частиною, а макросвіт і мегасвіт відповідно – сонячної і галактичної системи. У такому разі мікро- і макроеволюція на Землі, які стали предметом спірних та антагоністичних дискусій, є маленьким гвинтиком у гігантській галактичній гігаеволюції. Гігаеволюція містить могутній перелив темної матерії і темної енергії в стані антиречовини між зникаючим, віджилим гігантським біологічним організмом галактичного світу і новозародженим біологічним організмом на поверхні Галактики, де Сонячна система є мікросвітом у їхньому макросвіті. Це наступна, нижчого рівня, ланка галактичного світу (гігасвіту). Призначення якої полягає в тому, щоб видозмінити антиречовину (матерію) галактичного світу по своїм планетам за маршрутом: Плутон → Нептун → Уран → Сатурн → Юпітер → Марс → Земля → Венера → Меркурій → Сонце. Цьому тлумаченні рухів потрібно дати пояснення. Так, В.В. Курляндський [6], повідомляє, що 600 років тому, на Вселенському соборі у Ватикані, було прийнято вважати, що людина, окрім плоті, має душу але пояснення не надані. Просто вирішили! Проте, Ен-косс (Папюс) Жерар [11], у школі "Парацельс" мову веде про низовий матеріальний початок – тіло, начало посередника Астральний Архей (людина Евеструм), а про вищий початок (дух) не згадується. Таку ж думку відстоював і Г.С. Сковорода, який вказав, що всі світи складаються з двох натур: внут-

рішньої (духовної) і зовнішньої (матеріальної). У Стародавньому світі Платон [2], Аристотель [2], Піфагор [2] та в алегоричній, а не прямій формі Біблія [1], мову ведуть про те, що людина складається з тіла і духу, а в сучасному розумінні – речовини і антиречовини або клітини і антиклітини.

Для Галактики Сонячна система є мікроорганізмом, де життя біологічного світу відбуваються за законами мікроеволюційних процесів. Для тваринного світу Землі це є мегаеволюція. Це рух антиречовини. Це питання фундаментальною наукою не вивчене. Отже, саме про це йтиметься у нашому дослідженні.

Проте, також варто акцентувати, що з погляду біології, органічний і неорганічний світ на планетах Сонячної системи (клітини) є її мікросвітом. Призначення його полягає у видозміні матерії через матеріалізацію антиречовини у речовину, тобто через життя тваринного світу, зокрема й людини, перенесені генетичного волокна (темної матерії, антиречовини) з додатного простору ядра Землі у від'ємний простір її оболонки і забезпечити подальший еластичний, збалансований рух антиречовини. Якщо планети Сонячної системи є її мікросвітом, то для нас (тваринного світу) це є макросвіт. І природа цього явища повною мірою також не розкрита. Це наша еволюція (історія) розвитку органічного світу Землі, де діє унікальний принцип утворення аналога малого від розпаду великого [13]. Це закони природи. Це життя органічного світу, світу людини і тварини. У еволюційному житті органічного світу це є мить між своїм минулим і майбутнім. Це матеріалізація антиречовини у речовину, де природа життю цього світу лише у стані речовини завжди синтезує пружину смерті від народження і дітисся органічному світу нікуди.

Результати дослідження. У засобах масової інформації й досі можна натрапити на твердження, що людина є гвинтиком природи. Щоб зрозуміти цей механізм необхідно знати рух матерії у стані як речовини, так і антиречовини та їхні завдання в природі. Якщо вважати, що головним завданням тваринного світу, зокрема й людини, є транспортування генетичного волокна з додатного простору ядра Землі у від'ємний простір атмосферної оболонки, створити в природі рух матерії та ув'язати ці рухи [9, 13, 14, 16-20, 22, 23], тому доцільно розглянути ці рухи. Так, Сонячна система – це біологічний комплекс, який зумовлює могутній перелив матерії між віджилим біологічним організмом галактичного світу, який завдяки своїй смерті розімкнув свій простір і випускає генетичне волокно нашого мікросвіту, Сонячна видозміна цього генетичного волокна відбувається через матеріалізацію антиречовини в речовину і розвитком майбутнього біологічного життя (високоїмовірно, рослинного світу) на поверхні Галактики. У цьому процесі, на дев'ятерівневому енергетичному рівні, беруть участь 11 енергетичних рівнів, один – поза Сонячною системою, дев'ять займають сонячні планети і один розташований на Сонці [5]. У такому разі темна матерія, темна енергія (матерія) з космосу до Сонця як синтезатора, проходить одинадцять переходів і одинадцятьма переходами відпрацьована виноситься в космос [14]. Тому, аналогічно, весь цикл руху матерії в будь-якому живому організмі з повним енергетичним циклом у природі становить 22 енергетичні переходи. Це одинадцять негативних (–)

водню ($\bar{H}^-$) і одинадцять позитивних (+) вуглецю ($\bar{C}^+$), де рух матерії водню ($\bar{H}^-$) з космосу іде планетами Сонячної системи за маршрутом: Плутон $\rightarrow$ Нептун $\rightarrow$ Уран $\rightarrow$ Сатурн $\rightarrow$ Юпітер $\rightarrow$ Марс $\rightarrow$ Земля $\rightarrow$ Венера $\rightarrow$ Меркурій $\rightarrow$ Сонце, а рух синтезованої, відпрацьованої матерії у вигляді відходів вуглецю ($\bar{C}^+$), сажі з Сонця іде по планетам в зворотному напрямку. А це так. Тому є доцільним розглянути цю модель. Так, відомо, що вся Земля покрита сіткою Хартмана і в її вузлах рухається матерія різної полярності (рис. 1) [15]. Ця сітка пов'язує потоки матерії ($\bar{C}^+$) та ($\bar{H}^-$) Сонячної системи із ядром нашої Землі.

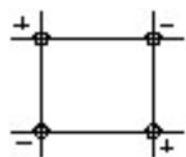

Рис. 1. Сітка Хартмана по землі

Але звідки ця матерія береться, куди вона прямує в ядро Землі і як там рухається мало хто наважиться пояснити. Одне зрозуміло, вона рухається під прямим кутом, постійно утворюючи хрест. За аналогією [16], сітку Хартмана має кожна планета. Згадаємо діаграму Сонячної системи, взявши з неї ділянку нашої планети Земля з кодом 37 [19]. Це символ, утворення кодового хреста Землі (рис. 2).

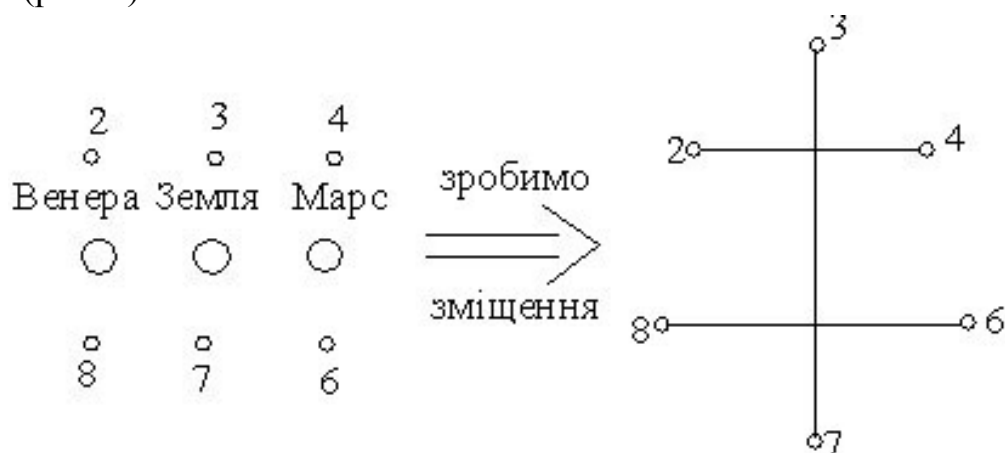
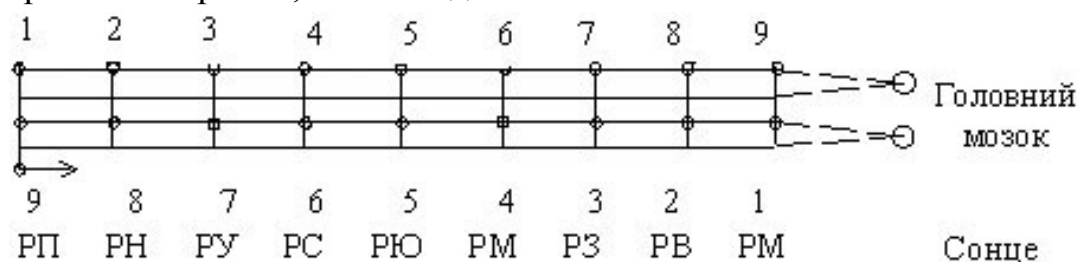

Рис. 2. Утворення кодового хреста Землі

Відразу відзначимо, що число 37 дає координати забороненої зони, тобто той простір, в якому живе людина і всі її головні параметри, відповідають цьому числу, деякі варто перерахувати. Оскільки це резонансний стан людини й природи, за якого вона найкраще почувається: D – товщина аури клітини = 0,37 м, R – радіус аури клітини = 3,7 м, T – температура тіла = 37 °С, N – кількість ударів серця за хвилину = 370/5=74, W – енергія клітини = 3700 космічних одиниць. Варто також акцентувати і небезпечну ділянку хреста число 42. Це смертельна температура тіла 42 °С, смертельна змінна напруга 42 в і так далі. Саме такий хрест має весь органічний світ, зокрема й кожна людина, що з'являється на світ, бо він пов'язує рух матерії за енергетичними рівнями людського тіла (позвонку) з енергетичними рівнями макроклітини (планети Земля) та мегаклітини (Сонячної системи). Коли такий

хрест не утвориться, то зав'язі С-Н для розвитку нашого організму із яйцеклітини не відбудеться [5, 9]. Навіть розпочинаючи будувати загальний макет енергетичної діаграми, потрібно знати, що кожний живий організм зав'язується однією ниткою генетичного волокна, якими рухається матерія. Ця нитка розбита на зони в десятинній системі відліку, як вказує Піфагор [2] таким чином, щоб відразу в'язати ланку клітин по ній на кожному енергетичному рівні з подальшим індукуванням однієї клітини в корі головного мозку. Ланки генетичного волокна будь-якого біологічного організму в Сонячній системі зобразити можна, як показано на рис. 3. Кора головного мозку має 10 енергетичних рівнів, які послідовно заповнюються.

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 — енергетичні рівні будь-якого біологічного організму

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 — рух водневої енергії

9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 — рух вуглецевої енергії

РП, РН, РУ, РС, РЮ, РМ, РЗ, РВ, РМ — взаємозв'язок енергетичних рівнів біологічного організму з енергетичними рівнями планет в Сонячній системі (Плутон, Нептун, Уран, Сатурн, Юпітер, Марс, Земля, Венера, Меркурій)

Рис. 3. Дві ланки генетичного волокна біологічного організму з клітинами на головних енергетичних рівнях

Коли було б відомо, скільки клітин має віджилий біологічний організм із галактичного світу, що розпадається, а Сонце як синтезатор, збирає до купи його генетичне волокно (матерію антиречовини), то впевнено можна було б сказати, скільки живих організмів могла б дати кожна планета. Коли б було відомо скількох ланок Сонце веде паралельний синтез, то ми могли б знати скільки людей могли б проживати на Землі. Звідси випливає, що на головних рівнях оболонки Землі, розташовані осередки (далі комірки) з підрівнями нашого життя (рис. 4). І кожна людина має свою окрему комірку.

1	2	3	4	5	6	7	8	
— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	01
— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	
— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	
— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	02
— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	
— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	
— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	— $\frac{1}{2}$	03
— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	— $\frac{2}{3}$	
— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	— $\frac{3}{3}$	

Рис. 4. Вісім комірок в оболонці планети для нашого з вами життя

Оскільки у нас три рівні оболонки, то на кожному рівні розташована комірка з трьома підрівнями. Це головні рівні життя, які пов'язані з трьома головними енергетичними рівнями роздавленої оболонки земної клітини, які утворили три орбіти Землі та четверту орбіту високосного року (рис. 5) [13, 16, 18, 19].

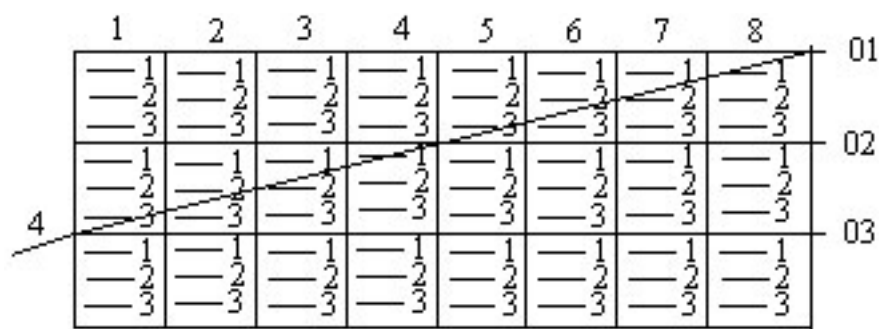

Рис. 5. Орбіти планети Земля з головних рівнів оболонки клітини

На головних рівнях орбіти Землі теж розташовані подібні комірки з підрівнями і ці комірки відіграють домінуючу роль у виникненні нашого життя. Як видно з рис. 4 і 5, на планеті Земля по рівнях оболонки розташовано шість подібних комірок, які ніби утворюють електричку в природі [13]. Формування цієї електрички розпочинається на Плутоні. Тому потрібно деталізувати цей процес, оскільки без нього буде важко зрозуміти всю механіку створення біологічного життя у Сонячній системі (мегаеволюція).

Планети Сонячної системи – це клітини одного з полюса кодового диполя віджилої біологічної істоти галактичного світу [9, 13, 14, 16, 17]. Це ніби мозок якогось окремого органа, схожого на серце, легені, печінку і т.ін. Цей мозок розпочинає методично витяжку генетичного волокна решти клітин, з яких була побудована ця істота. Коли ця група клітин потрапляє до Плутона, він оживляє це генетичне волокно у вигляді живих якихось біологічних організмів, ніби незалежних один від одного. Насправді, ці організми є складовими частинами якоїсь однієї ланки і міцно пов'язані між собою (рис. 3). Одночасно з'являються два організми, послідовно пов'язані генетичним волокном, не можуть, оскільки вони розділені енергетичними зонами різної густоти [18, 19]. Зате внаслідок розпаду генетичного волокна однієї клітини, на наш погляд, з оболонки виникає жіноча стать, а з генетичного волокна – чоловіча. І така пара єдина в природі і її варто відокремлювати виразом "енергетична пара". Біблія у алегоричній формі про це вказує так: Перша книга Мойсея. Буття, глава 2, вірш 22: "І створив Бог із ребра, взятого у чоловіка, жінку, і привів її до чоловіка" [1].

Треба завжди пам'ятати, що клітина ніколи не буває елементарною частинкою якогось світу, а завжди збудована з маси таких же клітин як сама, із світу нижчого порядку. Під час використання нижчих світів клітина завжди розділяє клітини нижчих порядків на оболонку та ядро. Із ядер клітин нижчого порядку будує своє ядро, а із оболонок клітин нижчого порядку – оболонку. Таке будівництво природи не дає змоги частинкам мікросвіту покинути простір клітини і вона завжди зберігає свою цілісність. Оскільки всі клітини природи побудовані за принципом генетичного волокна, вони не да-

ють змоги оболонці відокремитись від свого ядра і навпаки. Природа завжди стежить за тим, щоб не рвалась нитка генетичного волокна. З цією метою вона останню оболонку клітини завжди накидає на сусідню клітину, знімаючи в неї свою останню оболонку для іншого сусіда. Цей процес показано на рис. 6.

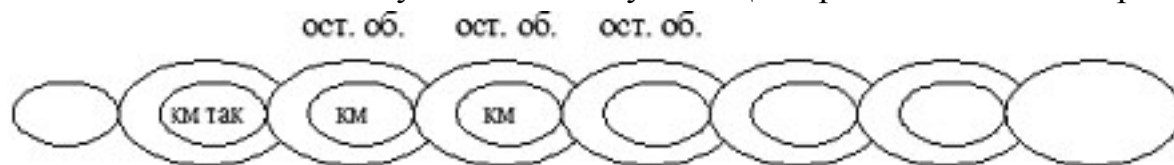
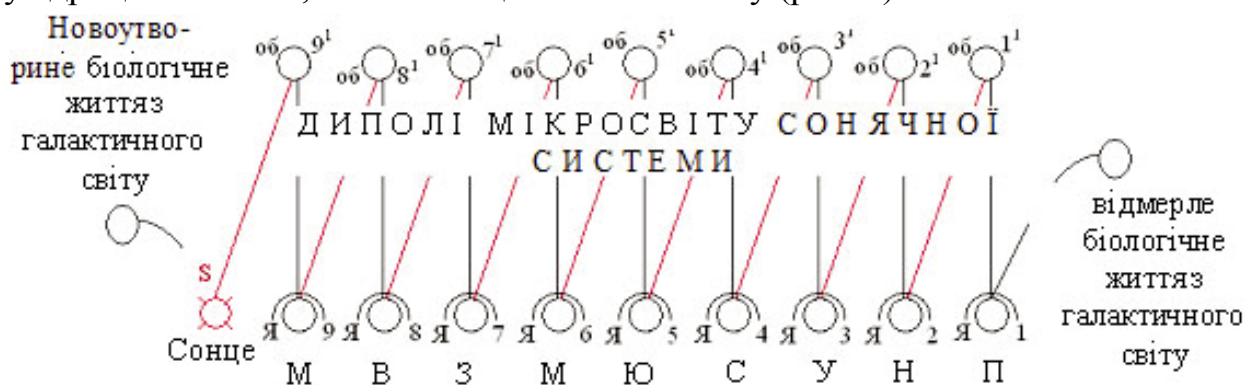

Рис. 6. Побудови ниток генетичного волокна простору

Саме така побудова генетичного волокна ніколи йому не дає змоги обірватися. На цьому волокні наносяться потенціальні точки. А їх можна утворити тільки методом накидання на сусідів більш глибоких рівнів клітини, а не лише однією зовнішньою оболонкою. Тоді міцність генетичного волокна може збільшитися в десятки, сотні та тисячі разів. А головне з такої будови світу полягає в тому, що для кожної клітини свого мікросвіту клітина завжди виділяє дві окремі комірочки – одну в ядрі, іншу в оболонці. І хоча ці комірочки розташовані в різних і далеких місцях простору, вони міцно пов'язані генетичним волокном і утворюють диполь природи. Полюси цього диполя можна рознести на дуже велику віддаль, але ніколи їх не можна розірвати. Вони неодмінно колись зустрінуться, утворивши ніби ідеальну клітину зі свого ядра та оболонки. Так пов'язані всі біологічні об'єкти природи.

Повернемося до планети Плутон. У клітині цієї планети бере початок розвитку життя як тваринного світу, так і людського життя. Ми вже знаємо, що наш світ, з якого побудовані клітини макросвіту, поділений на комірочки дипольних полюсів і перші дві комірочки знаходяться на Плутоні. Один полюс у ядрі цієї планети, інший зміщений в оболонку (рис. 7).

М, В, З, М, Ю, С, У, Н, П — планети Сонячної системи
Я — ядро планети; об — оболонка планети

Рис. 7. Утворення генетичного вектора життя людини на вузлі генетичного волокна галактичного світу

Коли розпочинається розпад наступної ланки клітин віджилого біологічного організму галактичного світу, то в забороненій зоні Плутона, а це між ядром і оболонкою відновлюється життя, ніби в формі окремого самостійного виду якоїсь істоти. Це перша фаза формування нашого організму. На будівництво цього організму спустошується перша комірочка (Ком 1) ядра Плуто-

на і переноситься в його заборонену зону, надаючи свіже самостійне життя нашому світові. Це можна зобразити, як показано на рис. 8.

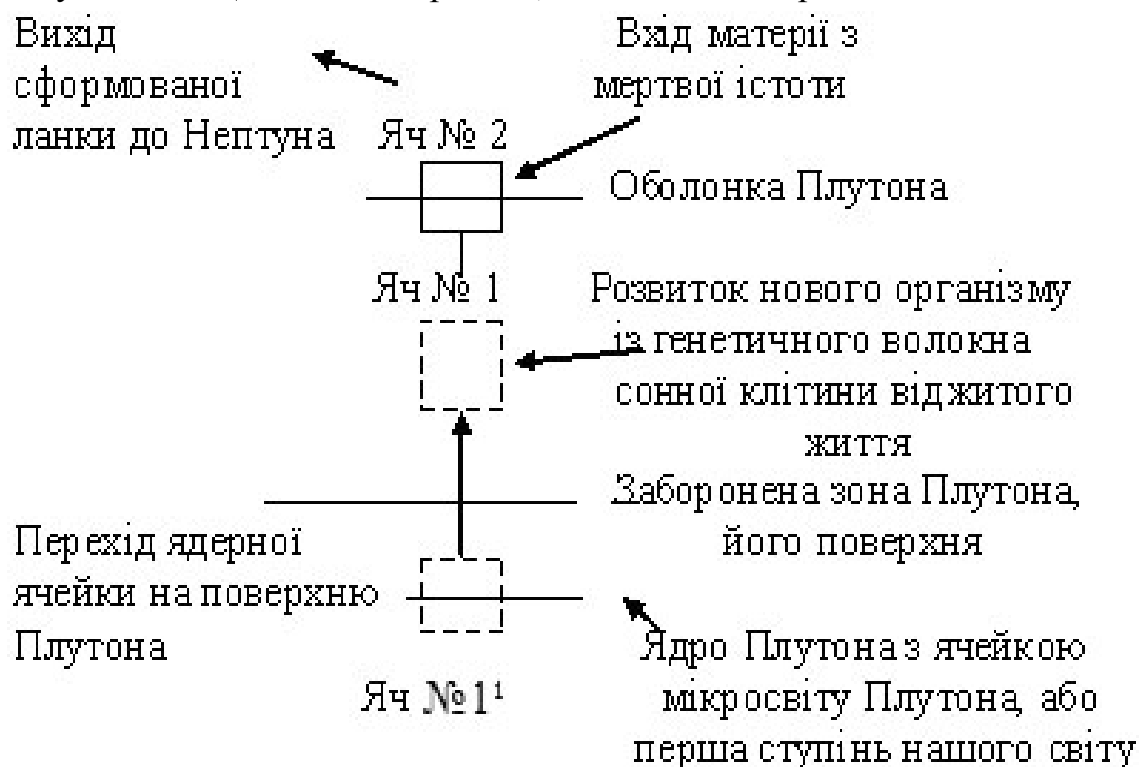

Рис. 8. Перша Плутонівська фаза формування нашого життя (організму)

На цій фазі формування нашого життя відбувається перенесення (через якесь життя) генетичного волокна (антиречовини) із ядра Плутона у відкритий простір Сонячної системи. Генетичне волокно 1 (рис. 3) відірвалося від твердого стану (грунт Плутона) через рідкий стан (якесь життя) і перейшло в інший простір, а після смерті цього організму ніби випаровувалось. Антиречовина (антиклітина) покинула речовину (клітину) [13], але природнім шляхом [20]. Зазначимо, що простір комірки № 1, у який затягується волокно ядра комірки № 1, заноситься від розпадаючого організму вищих світів і без нього не можливо зірвати ланку 1 (рис. 3). Після завершення формування плутонівської фази розпочинається рух матерії антиречовини (рух комірок). Зверніть увагу (рис. 9), що заповнена генетичним волокном знаходиться комірka № 1, а комірka оболонки № 2 формування не отримала і є пустою. Ніби два вагончики з Плутона розпочинають рух у бік Сонця до планети Нептун, у такому порядку як показано на рис. 9. Це є початковим періодом злиття першої та другої фаз формування на планеті Нептун не лише людського життя але й тваринного світу. Така ніби електричка заходить у зону Нептуна, в якій енергетичне середовище в десять разів густіше від середовища Плутона [19], і ці комірки, пронизуючи нептунівський диполь цієї ж ланки генетичного волокна опускаються ніби на дно цього середовища в послідовності, як показано на рис. 9, де комірka 1 повністю заповнена генетичним волокном якогось примітивного життя з тваринного світу чи людського виду Плутона, а комірka 2 порожня і готова синтезувати генетичне волокно з ядра Нептуна, як показано на рис. 10.

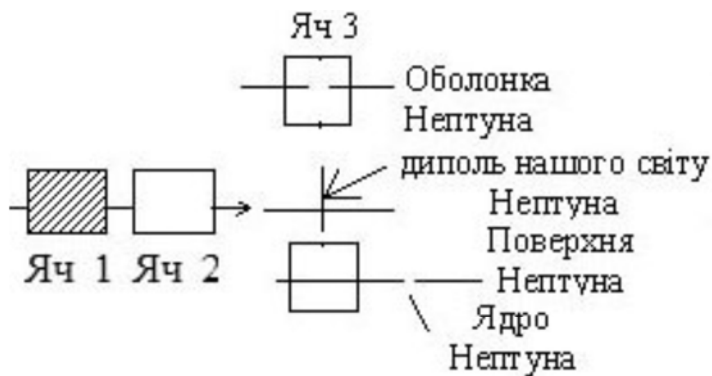

Рис. 9. Початковий період злиття першої фази формування нашого життя на планеті Нептун. Рух антиречовини

Рис. 10. Формування другої фази генетичного волокна нашого світу на планеті Нептун та винесення нептунівської форми життя. Це ніби наші предки

За аналогічним механізмом як на Плутоні, Нептун заповнює плутонівську комірку 2 оболонки клітинами свого ядра. А комірка оболонки Нептуна знову залишається пустою і до Урану розпочинає рухатися ланка із трьох комірок, як показано на рис. 11, де перша комірка 3 пуста та дві комірки 1 і 2 заповнені. На Урані виникне така модель (рис. 12), де уранівська форма життя заповнить пусту комірку 3 і ланцюжок комірок 1, 2, 3 з поверхні Урану перемістяться у оболонку Урана, де їх чикає порожня комірка 4 з оболонки Урану, яка буде захоплена енергетичним потенціалом планети Сатурн.

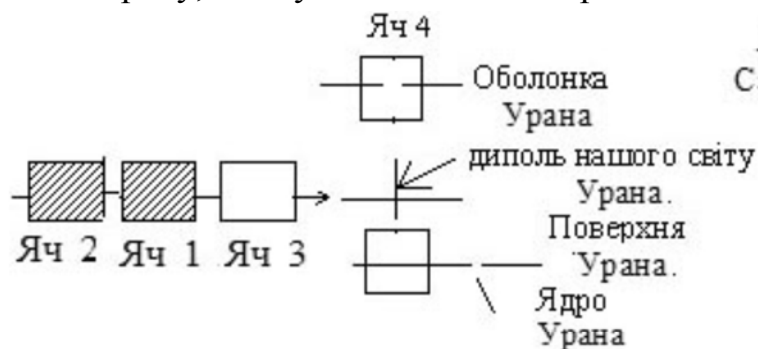
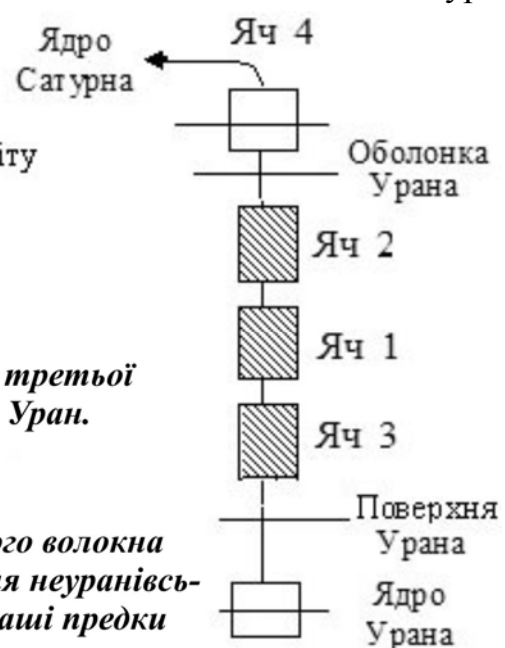

Рис. 11. Початковий період злиття другої та третьої фази формування нашого життя на планеті Уран. Рух антиречовини

Рис. 12. Формування третьої фази генетичного волокна нашого життя на планеті Уран та винесення неуранівської форми життя (антиречовини). Це ніби наші предки

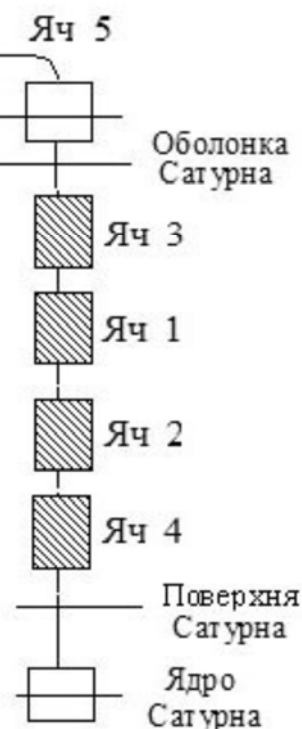
Це третій попередній організм, який з'являється в природі Сонячної системи до виникнення нашого з вами життя. Після заповнення третьої комірки генетичних волокон із ядра Урана на Сатурн відправляється знову група комірок, у якій постійно буде знаходитись пустим ніби перший вагончик (рис. 13). І ця група вагончиків набуде такого вигляду: Ком 3 → Ком 1 → Ком 2 → Ком 4. Це дрейфуючі комірки (електричка) генетичного волокна нашого світу між Ураном та Сатурном. На Юпітер рух комірок набуде такого

вигляду, як показано на рис. 14: Ком 4 → Ком 2 → Ком 1 → Ком 3 → Ком 5 (оболонка Сатурна), яка сформує юпітерське життя.

Рис. 13. Початковий період злиття третьої та четвертої фази формування нашого життя на планеті Уран. Рух антиречовини

Рис. 14. Формування четвертої фази генетичного волокна нашого життя на планеті Сатурн та винесення несатурнівської форми життя (антиречовини). Це ніби наші предки

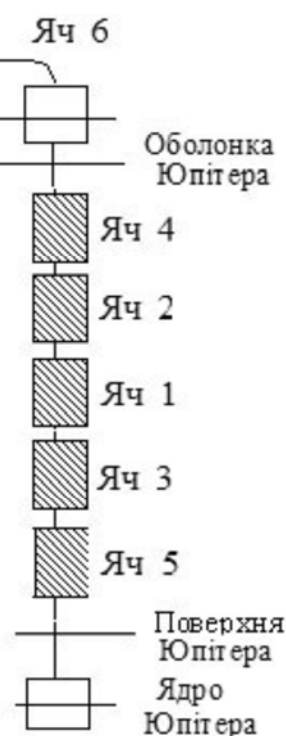

Тут варто акцентувати на тому, що по-перше, по всіх планетах Сонячної системи пуста комірка, яка рухається в ланці малюнку 6 завжди переміщується в перед, ніби очолює рух але зберігаючи чітку нумерацію руху комірок за пустою.

Рис. 15. Початковий період злиття четвертої та п'ятої фази формування нашого життя на планеті Юпітер. Рух антиречовини

Рис. 16. Формування п'ятої фази генетичного волокна нашого життя на планеті Юпітер та винесення неюпітерської форми життя (антиречовини). Це ніби наші предки

Така закономірність руху антиречовини всіма планетами у Сонячній системі пов'язана з тим, що в процесі еволюції (видозміни матерії) беруть участь 12 енергетичних рівнів, один є поза Сонячною системою (галактична поверхня), десять займають планети і один розташувався на Сонці [5]. Якщо

врахувати, що в Сонячній системі все побудовано за десятинною системою, як вказує Піфагор [2], то отримаємо послідовний цифровий ряд від 1 до 10 (12345678910), які пов'язані дипольним волокном (дипольним вектором), який у вихровому полі створює енергетичну спіраль між спорідненими ядрами (комірки ядра) і оболонками макросвіту (комірки оболонки), де від напрямку обертання зовнішнього світу буде залежати рух матерії в центр спіралі або винесення матерії з центру спіралі. Тому генетичний код Сонячної системи у десятинній системі обліку має вигляд: 10864213579, а оскільки наш світ живе в період після Сонячної катастрофи, тобто займає другу позицію в будові Сонячної системи, перейшовши з десятого на дев'ятий енергетичний рівень, то катастрофа змінила генетичний код Сонячної системи на дев'ятизначний рівень: 864213579 [13]. Отже, кожна планета через життя удосконалює так звану прокаріотичну клітину [1, 3, 7, 8, 9, 13, 14, 16], яка з галактичного світу потрапила у Сонячну систему на поверхню Плутона [1, 13, 16, 17]. Тобто кожна планета через життя тваринного світу, зокрема й людини видозмінює матерію, вдосконалюючи прокаріотичну галактичну клітину через доповнення її якимось новим органом.

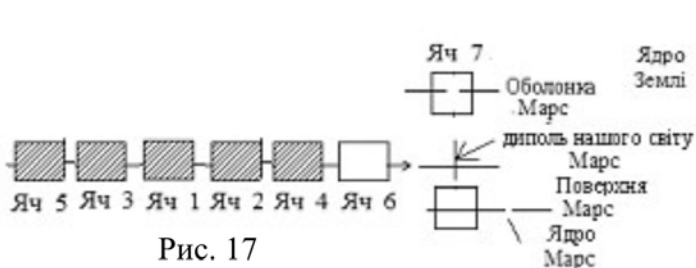

Рис. 17

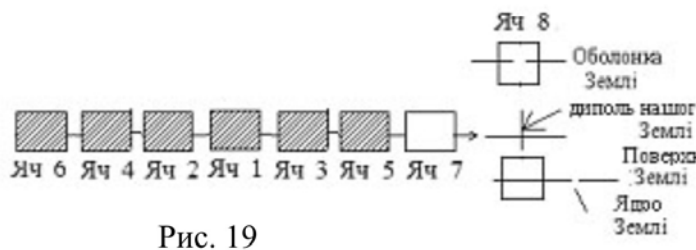

Рис. 19

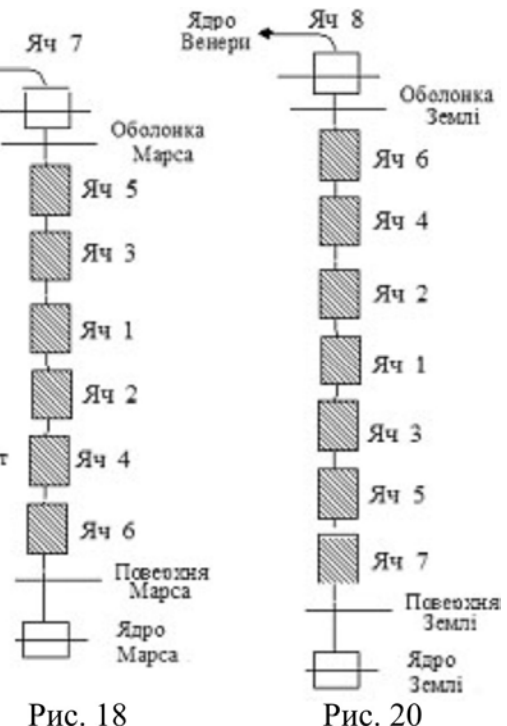

Рис. 18

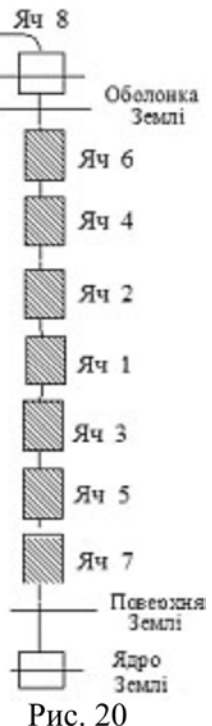

Рис. 20

Рис. 17. Початковий період злиття п'ятої та шостої фази формування нашого життя на планеті Марс. Рух антиречовини

Рис. 18. Формування шостої фази генетичного волокна нашого життя на планеті Марс та винесення немарсіанської форми життя (антиречовини) (це ніби наші предки)

Рис. 19. Початковий період злиття шостої та сьомої фази формування нашого життя на планеті Земля. Рух антиречовини

Рис. 20. Формування сьомої фази генетичного волокна нашого життя на планеті Земля та винесення неземної форми життя (антиречовини) (це ніби наші предки)

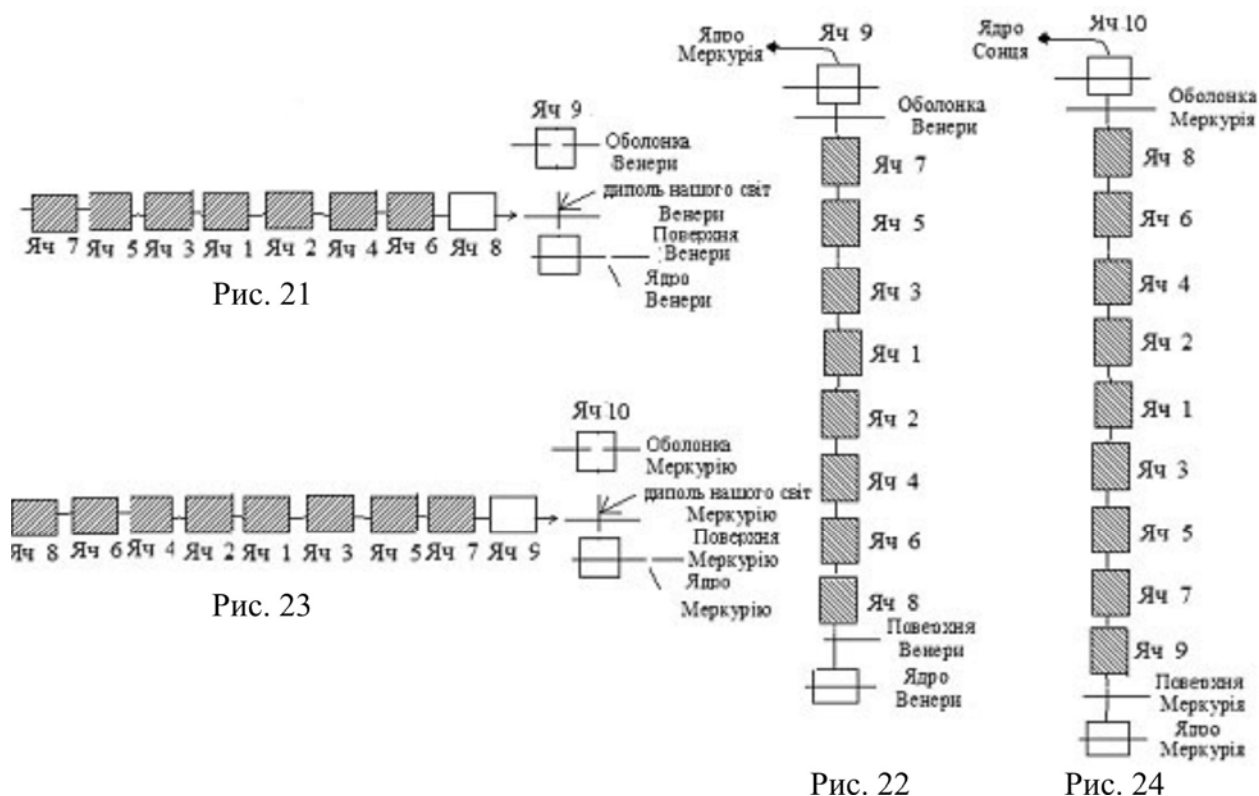

Рис. 21. Початковий період злиття сьомої та восьмої фази формування нашого життя на планеті Венера. Рух антиречовини

Рис. 22. Формування восьмої фази генетичного волокна нашого життя на планеті Венера та винесення невенерійської форми життя (антиречовини) (це ніби наші предки)

Рис. 23. Початковий період злиття восьмої та дев'ятої фази формування нашого життя на планеті Меркурій. Рух антиречовини

Рис. 24. Формування дев'ятої фази генетичного волокна нашого життя на планеті Меркурій та винесення немеркурійської форми життя (антиречовини) (це ніби наші предки)

Так, наприклад, жива речовина на всіх планетах Сонячної системи формується на одних і тих же закономірностях [16], тому в тілі будь-якого живого організму на планетах є ядро з життєвими органами і захисними оболонками відповідно до енергетичного її рівня. Тому на планеті Плутон є ядро клітини тваринного світу, але в цьому ядрі – лише один енергетичний рівень, один життєвий орган та 9 рівнів захисної оболонки. При цьому, відживши життя на першому енергетичному рівні та розвивши першу групу рухів, біологічне життя переміщується на другий енергетичний рівень, потім на третій і так до Сонця. На Землі тваринний світ має 7 енергетичних рівнів тіла або свого ядра, на яких розташовані життєві органи і 3 рівні захисної оболонки – три шари шкіри, а на Меркурії біологічний організм повинен мати 9 рівнів ядра (органів) і 1 рівень захисної оболонки. У цьому ніби постає вся еволюція розвитку клітини тваринного світу, зокрема й людини у Сонячній системі. Клітина, розвиваючись для синтезу на Сонці, на Меркурії ніби стає вже повністю незалежною. У неї з'явилися всі незалежні органи, які дають змогу їй вести самостійне життя, ніби відокремившись від Сонячної опіки. І в цей час, у клітини відбирається її незалежність, і у вигляді самостійної клітини,

але вже мікросвіту галактичного світу і лише потім відбувається Сонячний синтез. По-друге, через центр планети Юпітер проходить площина, яка розділяє простір Сонячної системи на додатний (+) з планетами Меркурій → Марс і від'ємний (–), у якому є планети Плутон → Сатурн [2]. Тому еволюція (історія) розвитку органічного світу повинна знаходитися у стані речовини, окрім планети Уран, яка рухається у від'ємному просторі в зворотному напрямку, тому життя на ній у стані антиречовини, так само як на Венері, яка рухається у додатному просторі в зворотному напрямку.

На рис. 17-24 розміщено чітку нумерацію диполів по комірках у додатному просторі Сонячної системи, який включає процеси еволюційного руху антиречовини за планетами Марс, Земля, Венера і Меркурій, де виникає досить чітке уявлення про вид генетичного волокна нашого світу аж до Сонця. Тут, акцентуємо увагу на нашому житті, біологічному організмі, який з'являється у природі на земному рівні. І ця група вагончиків набуде такого вигляду: Ком 6 → Ком 4 → Ком 2 → Ком 1 → Ком 3 → Ком 5 → Ком 7 → Ком 7. Це наше життя (рис. 25).

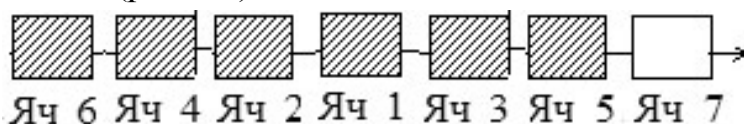

Рис. 25. Дрейфуюча комірка генетичного волокна нашого світу на земному рівні

Щоб заповнити комірку 7 генетичним волокном і відправити її для подальшої видозміни антиречовини, природа синтезує смертність будь-якого біологічного організму у Сонячній системі, зокрема на земному рівні. Природа не дає змоги тваринному світу користуватися її генетичним волокном довше відведеного нею терміну. Для людини, як вказує Мойсей у Першій книзі: Буття у главі 6, вірші 3 термін життя визначений в 120 років [1].

Доречно також вказати, що повноцінно сформована клітина, яка здатна до самостійного життя у Сонячній системі на планеті Меркурій, дипольним полюсом її оболонки відправляється на Сонце для синтезу і видозміни матерії, яка ядром Сонця буде викинута у ядро галактичного світу для синтезу новоутвореного галактичного життя на поверхні Галактики (на наш погляд, рослинного світу). Тому, розглядаючи принцип побудови генетичного волокна з рис. 26, можна відразу побудувати порядкове розташування енергетичних рівнів на кінцевій фазі формування генетичного волокна, що заходить на Сонце.

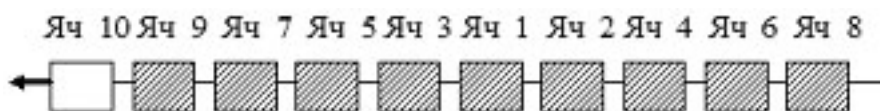

Рис. 26. Розташування генетичних рівнів на генетичному волокні нашого світу, що заходить на Сонце. Розгорнутий вигляд сформованої клітини, здатної до дії в Сонячній системі

У читача може скластися враження, що внаслідок заходу комірок генетичної електрички на один із енергетичних рівнів Сонячної системи для створення нової форми життя через спустошення ядра планети, відбувається формування тільки однієї комірки. Інші заповнені комірки у цей період "сон-

ні", і не беруть участі у русі матерії. Щоб дати уявлення про цей рух, потрібно висвітлити події у кожній комірці генетичного волокна. Комірка – це фактично головна ядерна клітина простору з якої витягнена матерія і її генетичне волокно знаходиться ніби на нульовому рівні і збігається з кліматичним нулем, тобто зовнішньою оболонкою клітини. Фактично всі комірочки рухомої електрички складаються з клітин оболонки без ядер. Плутон, захопивши таку клітину, розщеплює її заборонену зону, а вона знаходиться на зовнішній поверхні клітини, і від дотику потенціалу генетичного волокна ядра Плутона відразу виникає зав'язь. Ви напевне читали Біблію, де в самому початку книги Буття в першій главі, другому вірші вказано: "А Земля була пуста та порожня, і темрява була над безоднею, і Дух Божий ширяв над поверхнею води" [1]. Саме в такий спосіб мудреці описують потенціал генетичного волокна ядра планети. І це триває і до цього часу, лише темрява зникла, бо Сонце засвітилося. Це можна підтвердити експериментом. У космосі зав'язь біологічна не виникає, оскільки потенціал гуляє лише на нижньому рівні планети і до комірки зміщеної на велику віддаль, досягти не здатний, і вона зав'язі там дати не зможе, от і все! Тому Плутон у своїй комірці № 1 заповнює тільки один нижній рівень і в комірці виникає ядро. До Нептуна вирушають дві комірочки, одна пуста і дуже агресивна бо її заборонена зона перебуває на поверхні кліматичного нуля та заповнена перша комірочка у якої заборонена зона розташована уже між першим та другим рівнями. Нептун через життя заповнює відразу два енергетичних рівні пустої комірки створюючи в ній дворівневе ядро та змішує заборонену зону в заповненій комірці утворюючи там також дворівневе ядро. Це ніби пустий вагончик повністю завантажують та заповнюють пасажирями решту вагончиків електрички так, щоб у кожному вагончику була однакова кількість пасажирів. І таке відбувається на кожній зупинці, тому матерія активно рухається і в решті вагончиків і все генетичне волокно на зупинці видозмінюється. Коли розпочинати детально розставляти енергетичні рівні, то це обов'язково треба врахувати, щоб отримати детальну картину нашого світу.

Мегаеволюція – це є рух, видозміна і матеріалізація антиречовини, антиклітини галактичного світу планетами Сонячної системи, яка слугує механізмом видозміни цієї матерії і перебуває на шляху руху силових ліній гігантського матеріального потоку між віджилим і синтезуючим біологічним життям на галактичному рівні. Мегаеволюція широко застосовується у нетрадиційній медицині, де антиречовина, антиклітина є носієм яснобачення. Цей напрямок колись все одно увійде до основ фундаментальної науки про закони природи, оскільки на цьому базується "магія", а вона дуже ефективно діє, бо базується на реальному фундаменті світоутворення.

Висновки

1. Еволюційні процеси органічного світу, які відбуваються на Землі, не можна розглядати як автономні. Початок будь-якого життя в природі дає матерія, що постійно рухається між двома досить віддаленими центрами – центром, який розпадається і центром, який синтезується (нововидоутворюється). Під час виходу з віджилого енергетичного центру, ця нитка, силова

лінія виносить інформацію про нього, розбиту в десятковій системі відліку. На своєму шляху нитка потрапляє в неоднорідне середовище простору клітин, які є на її шляху, і в нім зупиняється. Це простір Сонячної системи, яка є механізмом видозміни матерії галактичного рівня, де задіяно 12 енергетичних рівнів.

2. Складовою частиною загальної моделі органічного світу (еволюції) є: гігаеволюція, мегаеволюція, макроеволюція і мікроеволюція. Гігаеволюція – це еволюційні процеси, що йдуть між старим віджилим і майбутнім, новоутвореним біологічним життям на галактичному рівні, яке синтезується на основі мікросвіту віджилої істоти, який отримав незалежність внаслідок розімкнення її простору після смерті і який розмежувався на самостійні ядрові клітини (види), здатні до самостійного життя. Види – це ядрові клітини, носії генетичного волокна бактерій, вірусів, різних мікроорганізмів та організмів тваринного світу, з яких була побудована м'язова тканина біологічного організму галактичного світу і перебувала у "сонному" стані замкненого простору за її життя, а смерть цього організму оживила прокаріотичні клітини його мікросвіту.

3. Мегаеволюція (Сонячна система) – це механізм, який призначений для збирання мікросвіту, який отримав незалежність внаслідок смерті гігантської біологічної істоти галактичного світу. Її завдання – зібрати знову до купи розсипане генетичне волокно галактичного світу шляхом матеріалізації своїми планетами антиречовини у речовину (життя тваринного світу) і зібрати генетичне волокно нижчих порядків та сформувати через мікроеволюцію життя прокаріотичну клітину (клітину антиречовини) здатну до самостійного життя в Сонячній системі для подальшого відправлення її на Сонце, яке синтезує, видозмінить матерію і з якимось енергетичним рівнем свого ядра відправить у галактичний світ.

4. Макроеволюція (планети Сонячної системи) формує головні вузлові зони перетоку галактичної матерії. Кожна планета, що рухається по орбіті, є однією клітиною галактичного світу, де у її середині на її розщеплених рівнях розвиваються та рухаються маса клітин нашого світу. На кожній планеті живі об'єкти можуть перебувати і розвиватися в найрізноманітніших формах та зонах планет.

5. Мікроеволюція на галактичному рівні – це біологічне різноманіття тваринного і пташиного світів, які еволюційним шляхом лише на видовому рівні від прокаріотичних клітин, які потрапили в Сонячну систему з космосу планетами видозмінюється, удосконалюється та матеріалізується через життя з антиречовини, антиклітини у речовину, клітину і задіяні у зборі та транспортуванні генетичного волокна природи з додатного простору ядра планет у від'ємний простір атмосферної оболонки.

6. Антиречовина внаслідок переходу через енергетичний рівень головних своїх орбіт у Сонячній системі змінює вектор генетичного волокна і це робиться на кожному переході, де формується життя біологічних організмів.

7. Земля перебуває на третім ступені від Сонця, тобто у кодовому числі ланки (рис. 3) займає третій порядок. Перший порядок займає Меркурій,

другий – Венера. Отримуємо код 123. Генетичне волокно нашого світу, тобто генетична електричка природи, не може стояти на зупинці "Земля" довше, ніж 123 роки. Це максимальний термін перебування генетичного волокна нашого світу. Це максимум тривалості нашого життя. Нормального природного життя! За аналогією, ми можемо зробити термін зупинки його і на інших планетах Сонячної системи: Меркурій – 1, Венера – 12, Земля – 123, Марс – 1234, Юпітер – 12345, Сатурн – 123456, Уран – 1234567, Нептун – 12345678, Плутон – 123456789 років. $\Sigma = 137174205$ років. Це тривалість формування однієї ланки (рис. 3). На наш погляд, це тривалість життя нашого світу у Сонячній системі у другій позиції її будови.

Література

1. **Библія** / Юбилейное издание 1000-летие крещения Руси. – Стокгольм : Изд-во Б. Гецце, 1988. – 889 и 288 с.
2. **Украинский советский энциклопедический словарь**. – В 3-х т. / Редкол. : А.В. Кудрицкий (ответ. ред.) и др. – К. : Глав. ред. УСЭ, 1988. – 2258 с.
3. **Корнієнко Н.Є.** Проблеми еволюційного життя у світлі наукових фактів та логіки / Н.Є. Корнієнко. – Умань : Вид-во УДПУ, 1999. – 85 с.
4. **Ізотов Ю.І.** Виступи учасників зборів // Вісник Національної академії наук України / Ю.І. Ізотов. – К. : Вид-во "Академперіодика". – 2009. – № 7. – С. 20-22.
5. **Вернадський В.І.** Вибрані праці. – К. : Вид-во "Наук. думка", 2005. – 300 с.
6. **Курляндский В.В.** Тайны жрецов / В.В. Курляндский. – М. : Изд-во "Рипом классик", 2001. – 704 с.
7. **Яблоков А.** Эволюционное учение / А. Яблоков. – М. : Изд-во "Высш. шк.", 1989. – С. 289-299.
8. **Шлапак В.П.** Проблеми еволюції людини в контексті наукових фактів / В.П. Шлапак // Науковий Вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.2. – С. 302-309.
9. **Шлапак В.П.** Чи визначиться людство із вченням і місцем Чарльза Дарвіна і коли? / В.П. Шлапак // Роль науки, релігії та суспільства у формуванні моральної особистості : матер. XXVI Міжнар. наук.-практичної конф. – Донецьк : ІППШ "Наука і освіта". – 2009. – С. 431-434.
10. **Сухонос С.И.** Масштабная гармония Вселенной // С.И. Сухонос. – М. : Изд-во "Академия Тринитаризма", 2002. – 312 с.
11. **Энкос (Папюс) Жерар.** Каббала, или Наука о божестве, Вселенной и Человеке / Энкос (Папюс) Жерар: Новое современное издание, исправленное и дополненное : под ред. Оларда Диксона : пер. с фр. А.В. Трояновского. – М. : РИПОЛ классик: ЛАДА, 2004. – 448 с.
12. **Сковорода Г.С.** Вірші. Пісні. Байки. Діалоги. Трактати. Притчі. Прозові переклади. Листи / Г.С. Сковорода. – К. : Вид-во "Наук. думка", 1983. – С. 9-10.
13. **Шлапак В.П.** Релігія. Чарльз Дарвін. Біблія: теорії еволюції (історія розвитку) органічного світу Землі: перемога чи поразка академічної науки? / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2008. – № 3. – С. 134-149.
14. **Шлапак В.П.** Ковчег Ноя: Рух матерії у Сонячній системі та на ядерних рівнях Землі / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2009. – № 4. – С. 174-178.
15. **Литвиненко А.А.** Энергия пирамид. Волшебный прут и звездный маятник / А.А. Литвиненко. – М. : Изд-во "Латард", 1997. – 320 с.
16. **Шлапак В.П.** Алегорична наука як вершина геніальності Великого і Святого пророка Мойсея / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2009. – № 1. – С. 123-133.
17. **Шлапак В.П.** Роль релігії в процесі дослідження тривалості життя людини? / В.П. Шлапак // Роль науки, релігії та суспільства у формуванні моральної особистості : матер. XXIII Міжнар. наук.-практ. конф. – Донецьк : ІППШ "Наука і освіта". – 2008. – С. 317-320.
18. **Шлапак В.П.** Екологічна рівновага в макросвіті як основа життя на Землі / II-й Всеукраїнський з'їзд екологів з міжнародною участю (Екологія/Ecology-2009) : зб. наук. статей / В.П. Шлапак. – Вінниця : ФОП Данилюк, 2009. – С. 566-569.

19. Шлапак В.П. Наука і релігія: фізика життя на землі / В.П. Шлапак // Науковий Вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.1. – С. 315-325.

20. Шлапак В.П. Горіння як процес видалення генетичного коду (антиречовини) з органічного і неорганічного світу / .

21. Слюсарев А.О. Біологія : підручник / А.О. Слюсарев, О.В. Самсонов, В.М. Мухін, Є.Є. Федосова, А.П. Щеулов, В.П. Сисмеев, Т.І. Самойленко / за ред. В.А. Мотузного. – К. : Вид-во "Вища шк.", 1990. – 503 с.

22. Шлапак В.П. Денне та нічне світло в контексті науки і релігії / В.П. Шлапак // Наукові праці Лісівничої академії наук України : зб. наук. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2008. – Вип. 8. – С. 21-26.

23. Шлапак В.П. Дарвін. Вернадський: Точки зору різні, а істина одна / В.П. Шлапак // Науковий Вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2009. – Вип. 19.12. – С. 330-332.

***Шлапак В.П.* Движение антивещества как основа мегаэволюции (истории) развития органического мира в Солнечной системе**

На основании многих литературных источников установлено, что существующие эволюционные учения (истории) развития органического мира Земли не базируются на научных достижениях Древнего мира, которые освещены в Библии. Проведенные исследования дают возможность, с точки зрения Библии, существенно раскрыть суть общей эволюции органического мира, эволюция которого должна рассматриваться как процесс удаления антивещества из отжитого биологического организма и ее движение к биологическому организму, которое синтезируется на этой материи (нововидообразования) на галактическом уровне. Этот процесс идет с середины отжитого вида, ведет к его дифференцированию (то есть, разграничение биологического многообразия видов животного мира) и завершается видообразованием. Это гигаэволюция, эволюция на галактическом уровне, где Солнечная система служит механизмом сбора рассыпанной материи антивещества галактического мира на видовом уровне и видоизменения этой материи по своим планетам через жизнь (материализацию антивещества). После сбора генетического волокна галактического микромира и формирования независимой антиклетки, способной к самостоятельной жизни в Солнечной системе, Солнце синтезирует эту клетку и отправляет ее в галактический мир для новообразования.

***Shlapak V.P.* Motion of antimatter as a basis of megaevolution (history) of the organic world in the Solar system**

It was established with use of broad literary source that existing evolution doctrines (histories) of the Earth's organic world development are not based on the scientific achievements of the ancient world taken up in the Bible. The investigations conducted make possible to expand considerably from the Bible position the general evolution of the organic world. Its evolution is to be considered as an antimatter removing process from a died out biological organism and as its movement to a biological organism synthesizing on basis of the matter (new specification) on the galactic level. The process passes within a died out species, brings to its differentiation (that is to the biodiversity separation of species in the animal world) and concludes with the specification. This is gigaevolution, the evolution on the galactic level where the Solar System works as a mechanism collecting scattered galactic antimatter substance on the specific level and transforming of the substance on the planets of the System by way of life (materialization of antimatter). This is megaevolution. After the collection of galactic microcosm genetic filament and after formation of an independent anticell ectogenous in the Solar System, the Sun synthesizes the anticell and sends it to the galactic world for new specification of the biological organism in the world.